

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: S. D.**, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2403/VL - 20 - C07 - 2004 ze dne 7. 4. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 82/2005 - 29 ze dne 15. 11. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného. Řízení o žalobě bylo zastaveno podle ustanovení § 33 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to proto, že v průběhu řízení z dokazování vyplynulo, že stěžovatel opustil místo pobytu udané jako adresa pro doručování při podání žaloby a jeho další pobyt nebyl znám. V kasační stížnosti namítá nezákonnost usnesení s tím, že nebyly dány podmínky pro aplikaci citovaného ustanovení zákona o azylu. Stěžovatel namítá, že v pobytovém středisku, které skutečně opustil, zanechal svou novou adresu, není tedy pravda, že by jeho pobyt nebyl znám. Nadto do pobytového střediska podle svých slov pravidelně docházel. Soudu změnu pobytu nenahlásil, protože jako cizinec s omezenou znalostí českého jazyka není s to znát všechny právní předpisy. Závěrem požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádost o přiznání odkladného účinku je bezpředmětná, jelikož kasační stížnost ve věcech azylových je jím vybavena od 13. 10. 2005 ex lege (§ 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění zákona č. 350/2005 Sb.). Od stejného data se ovšem Nejvyšší správní soud zabývá v případě kasačních stížností ve věcech azylu otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná (§ 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“). V rámci přijatelnosti Nejvyšší správní soud zkoumá, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), chápe Nejvyšší správní soud jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Stěžovatel, dlužno poznamenat, otázce, v čem případně spatřuje důležitost své kauzy mimo svůj nejužší zájem, pozornost žádnou nevěnoval. Nejvyšší správní soud tedy posoudil stěžovatelovu stížnost z pohledu přijatelnosti ve světle následujících kritérií:

- 1) Zda se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Zda se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Zda nenavozuje potřebu učinit *judikatorní odklon.*
- 4) Zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí *zásadním pochybením, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, přičemž spočívá v nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury či v hrubém pochybení při výkladu hmotného či procesního práva.*

Pokud jde o kritéria sub 1) – 3), Nejvyšší správní soud konstatuje, že z jejich hlediska kasační stížnost stěžovatele jako přijatelná neobstojí. Otázka aplikace ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu není jakkoliv spornou otázkou právní. Z hlediska procesu aplikace a interpretace práva jde o ustanovení zcela nesporné. Nadto v případě stěžovatele jde spíše o otázku prosté subsumpce zjištěného skutkového stavu pod určitou normu, ba ještě spíše jde o skutkové zjištění samo. Obecně vzato, hrubá nedbalost skutkového zjištění, která může vést ke zcela mylné aplikaci hmotného či procesního práva, by mohla být naplněním kritéria sub 4). Ve stěžovatelově případě však jde o situaci, kdy stěžovatel namítá, že soud sice skutková zjištění činil (a konec konců to vyplývá i z běžného pohledu na obsah soudního spisu), nicméně je měl podle jeho názoru činit obsáhleji. Nejde tedy ani podle stěžovatele o exces natolik hrubý, že by soud aplikoval právní normu, aniž zjistil v oblasti skutkové cokoliv. Nadto již bylo řečeno, že z hlediska aktu aplikace a interpretace práva jde do té míry o marginálii pro obecné dopady na praxi nevýznamnou, že Nejvyšší správní soud neshledává nutnost považovat stěžovatelovu kasační stížnost za přijatelnou. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu